

tą pačią akimirką
esu kelias ir keleivis
esu tai kas po kojom
esu tai kas tuo keliu eina
esu dulkė virš kelio
esu debesys kurie plaukia
esu žvilgsnis į horizontą
esu veiksmas be judesio
esu judesys be veiksmo
esu kelias ir keleivis
esu kelio ir keleivio
tobulai netobula amalgama

kadaise
skrisdavau su paukščiais
strazdais zylėmis ir nykštukais
suopiais naktų pelėdomis ir kėkštais
tolimiausiam krašte prie Kuršių marių
skrisdavau žiemą ir vasarą rytą ir vakarą
skrisdavau laisvas kaip paukščiai
tačiau atskyręs kūną nuo dvasios nes kūnas
kur beskristum likdavo toje pačioje
socialistinio realizmo tikrovėje

skrisdavau ir skrisdavau
kol sykį nutūpiau Rotondoje
parke po senais medžiais kur –
besnapis – lesdavau vyną iš taurių
su kitais ilgaplaukiais dvikojais
šiuo metu daugiau ar mažiau pažįstamais
poezijos archipelago paukščiais –

niekas
negalėjo išgert
mano vyno
mano vyno laisvės
iš nelaisvos
mano taurės

Indijos ir Nepalo pasienis

Dulkių debesys

lyg tie milijonai

indulistų dievų

naktis kritus staiga kaip akmuo

dulkių oras ir dangus

dulkių kelias ir plaučiai

pilni dievų

ir f u r o s

it gigantiški drambliai

žibintų šviesose –

į Nepalą – iš Indijos,

iš Nepalo – į Indiją...

ir ilgas

triračio su rikša šešėlis

pervažiavęs per mano

šešėlio kojas

miela mano lietus monotoniškas lyja
lapkritis dedas kaukę lietaus – jau nutolo
helovinas ir vėlinių žvakės sudegę

lapų spalvos rūdija – mes laukiam
baltumos – bet imperija sniego
šitaip gaudžiai vėluoja – o sninga

kažin kur – kur dar niekad nebuvom
o dabar jau žinau – niekada ir nebūsim
nors pasaulis šįvakar platesnis už sielą –

vieną lapą ant lapkričio lūpų
pasilenkusios kaukės kur į ūkaną žiūri
miela mano lietus monotoniškas švintant

